

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije službeni dokument)

ŽALBENO VIJEĆE

Haag, 3. jul 2008.

Sažetak presude po žalbi u predmetu Nasera Orića

U nastavku se nalazi sažetak presude koju je danas pročitao sudija Schomburg:

Kontekst

Događaji koji su doveli do ovog predmeta odigrali su se u opštini Srebrenica i okolnim područjima u Bosni i Hercegovini između juna 1992. i marta 1993. Tužilaštvo je u optužnici navelao da su između 24. septembra 1992. i 20. marta 1993. pripadnici Vojne policije opštine Srebrenica pod kontrolom Nasera Orića zatočili Srbe u policijskoj stanici u Srebrenici i u "zgradi iza zgrade opštine Srebrenica", koja se u daljnjem tekstu zove "Zgrada". Više zatočenika bilo je izloženo teškom zlostavljanju i povredama, a neki su pretučeni na smrt. Tužilaštvo je takođe tvrdilo da su između 10. juna 1992. i 8. januara 1993. naoružane jedinice bosanskih Muslimana pod rukovođenjem i zapovijedanjem Nasera Orića palile i uništavale građevine, stambene objekte i drugu imovinu tokom vojnih operacija u selima Ratkovići, Ježestica, Fakovići, Bjelovac, Kravica, Šiljkovići i okolnim zaseocima.

Tužilaštvo je optužilo Nasera Orića za individualnu krivičnu odgovornost po članu 7(3) Statuta Međunarodnog suda za ubistvo i okrutno postupanje i za bezobzirno razaranje gradova, sela i naseljenih mjesta koje nije opravdano vojnom nuždom, kao kršenja zakona i običaja ratovanja. Tužilaštvo je takođe optužilo Nasera Orića za individualnu krivičnu odgovornost po članu 7(1) Statuta za podsticanje, kao i pomaganje i podržavanje krivičnog djela protivpravnog i bezobzirnog razaranja koje nije opravdano vojnom nuždom.

Pretno vijeće je u svojoj presudi od 30. juna 2006. zaključilo da su krivična djela ubistva i okrutnog postupanja počinjena nad srpskim zatočenicima u Srebrenici tokom dva perioda: prvi je bio od 24. septembra 1992. do 16. oktobra 1992., a drugi od 15. decembra 1992. do 20. marta 1993. Pretno vijeće je zaključilo da je Vojna policija odgovorna što je došlo do tih zločina. Pretno vijeće je dalje zaključilo da je Vojna policija bila podređena Naseru Oriću putem osoba koje su se smjenjivale na položaju načelnika Štaba Oružanih snaga Srebrenice samo poslije 27. novembra 1992.

Naser Orić je proglašen krivim po članovima 3 i 7(3) Statuta zato što je propustio izvršiti svoju dužnost nadređenog da preduzme potrebne i razumne mjere kako bi spriječio zločine ubistva (tačka 1) i okrutnog postupanja (tačka 2) počinjene nad srpskim zatočenicima između 27. decembra 1992. i 20. marta 1993. Budući da je utvrđeno da nije imao efektivnu kontrolu nad Vojnom policijom tokom prvog perioda, Naser Orić nije proglašen odgovornim za zločine koji su počinjeni u tom periodu. Oslobođen je i po svim ostalim tačkama Optužnice. Naser Orić osuđen je na kaznu zatvora od dvije godine.

Meritum predmeta

I Tužilaštvo i Naser Orić uložili su žalbe na prvostepenu presudu. Prvo ću govoriti o žalbi Nasera Orića prije nego što se osvrnem na žalbu Tužilaštva.

Žalba Nasera Orića

Internet address: <http://www.un.org/icty>

Media Office/Communications Service

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

Žalba Namera Orića sastoji se od 13 žalbenih osnova. Prvi i peti žalbeni osnov se odnose na ključno pitanje da li je Pretresno vijeće propustilo donijeti zaključke koji su nužni da bi se mogla donijeti osuđujuća presuda po članu 7(3) Statuta. Zbog njihovog mogućeg učinka na preostali dio Orićeve žalbe, Žalbeno vijeće smatralo je prikladnim da prvo razmotri te osnove.

Navodni propust da se donesu zaključci od ključnog značaja za osuđujuću presudu

Naser Orić osuđen je po članu 7(3) Statuta. Da bi neki nadređeni mogao snositi krivičnu odgovornost po članu 7(3), osim što treba dokazati van razumne sumnje da je njegov podređeni krivično odgovoran, moraju se van razumne sumnje dokazati i sljedeći elementi:

- i) postojanje odnosa podređeni-nadređeni;
- ii) da je nadređeni znao ili imao razloga da zna da se njegov podređeni sprema počiniti zločin ili ga je već počinio; i
- iii) da je nadređeni propustio poduzeti potrebne i razumne mjere kako bi spriječio kažnjivo ponašanje ili kaznio svog podređenog.

Pretresno vijeće moralo je donijeti zaključak o svakom tom elementu prije nego što je moglo donijeti osuđujuću presudu.

Identitet krivično odgovornih podređenih Naseru Oriću

Naser Orić tvrdi da Pretresno vijeće nije konkretno navelo ko su bili "njegovi podređeni". Žalbeno vijeće primjećuje da ni za jednog od glavnih počinitelja nije utvrđeno da je bio pripadnik Vojne policije ili da je bio direktno podređen Naseru Oriću. Pretresno vijeće je zaključilo da je čovjek "na čelu" Vojne policije poslije 27. novembra 1992., Atif Krdžić, bio njemu podređen. Utvrđeno je da je Atif Krdžić, koji nije bio optužen pred ovim Međunarodnim sudom, odgovoran za krivična djela ubistva i okrutnog postupanja počinjena između decembra 1992. i marta 1993. Iz ovoga slijedi da je Pretresno vijeće zaključilo da je onaj Orićev podređeni koji je odgovoran za krivična djela za koja je Orić proglašen krivim bio Atif Krdžić. Tvrdnja Namera Orića da nije identifikovan nijedan takav podređeni stoga se odbacuje.

S tim u vezi Tužilaštvo tvrdi da čak i da nije ustanovljeno da je Krdžić bio komandir Vojne policije, Naser Orić bi i dalje bio odgovoran za druge neidentifikovane pripadnike Vojne policije koji su pomagali i podržavali ta krivična djela. Žalbeno vijeće naglašava da, ako ostavimo po strani stepen konkretnosti kojim treba identifikovati odgovorne podređene, njihovo postojanje kao takvo u svakom slučaju treba dokazati. U ovom predmetu Pretresno vijeće nije identifikovalo nijednog pripadnika Vojne policije osim Krdžića, koji je sudjelovao u počinjenju krivičnih djela za koja je Naser Orić proglašen odgovornim, čak ni pukim pominjanjem da pripadaju Vojnoj policiji. Argument optužbe stoga ne stoji.

Prema tome, Pretresno vijeće je na kraju identifikovalo samo Atifa Krdžića kao odgovornog podređenog Naseru Oriću.

Krivično ponašanje podređenih Namera Orića

Naser Orić takođe tvrdi da nije jasno koju je teoriju krivične odgovornosti Pretresno vijeće primijenilo na njegove navodne podređene i da je taj nedostatak jasnoće sam po sebi pogrešna primjena prava. Optužba priznaje da Pretresno vijeće nije izričito definisalo pravnu kvalifikaciju odgovornosti Vojne policije, ali tvrdi "da je razumno zaključiti" da je Pretresno vijeće zaključilo da je Vojna policija svojim propustima pomogla i podržala ubistva i okrutno postupanje koje su počinili glavni počinioci.

Žalbeno vijeće primjećuje da Pretresno vijeće nije konkretno navelo osnovu krivične odgovornosti jedinog identifikovanog odgovornog podređenog Naseru Oriću, a to je Atif Krdžić. Nakon što je razmotrilo Prvostepenu presudu u cjelini, Žalbeno vijeće našlo je tek manji broj generalnih zaključaka bez bilo kakve indikacije o tome da li se oni i kako se

odnose na bilo kakav oblik krivične odgovornosti Atifa Krdžića po Statutu Međunarodnog suda. Ti raštrkani fragmenti ne dozvoljavaju Žalbenom vijeću da zaključi po kojoj osnovi je Pretresno vijeće zaključilo da je jedini podređeni Naseru Oriću koji je identifikovan kao odgovorni podređeni i krivično odgovoran. A takav nalaz bio bi potreban kako bi se utvrdila krivica Nasera Orića. Iz tih razloga Žalbeno vijeće zaključuje da je Pretresno vijeće pogriješilo kad nije riješilo pitanje toga da li podređeni Naseru Oriću snosi krivičnu odgovornost.

Znanje ili razlog da Naser Orić zna za navodno krivično ponašanje svog podređenog

U jednom drugom dijelu svog prvog žalbenog osnova Naser Orić osporava zaključak Pretresnog vijeća da je on znao da je Vojna policija odgovorna za zločine počinjene u zatočeničkim objektima.

Žalbeno vijeće primjećuje da iako je takav zaključak bio nužan da bi se Naser Orić proglasio krivim, Pretresno vijeće nije donijelo nikakav eksplicitni zaključak o tome da li je Naser Orić znao ili imao razloga da zna za navodnu krivičnu odgovornost Atifa Krdžića za zlostavljanje srpskih zatočenika. Sveobuhvatno čitanje Prvostepene presude otkriva tek neodređene izjave na temelju kojih se ne mogu izvući nikakvi zaključci.

Poteškoća u pronalaženju potrebnih zaključaka Pretresnog vijeća izgleda da proizlazi iz načina na koji je Pretresno vijeće pristupilo tom pitanju u Prvostepenoj presudi. Umjesto da ispita Orićevo znanje ili razloge da Naser Orić zna za navodno krivično ponašanje vlastitog podređenog, Pretresno vijeće je cijelu svoju analizu koncentrisalo na znanje Nasera Orića o samim zločinima, koje nije fizički počinio Atif Krdžić, njegov jedini identifikovan odgovorni podređeni. Taj pristup vidi se na kraju i iz zaključaka Pretresnog vijeća o *mens rea* Nasera Orića, koji je bio jasno ograničen samo na pitanje da li je Orić znao ili imao razloga da zna za same zločine počinjene u dva zatočenička objekta, a da pri tom nije bilo nikakvog zaključka o njegovom znanju o navodnom kažnjivom ponašanju njegovog podređenog Atifa Krdžića.

Žalbeno vijeće smatra da su znanje o krivičnim djelima i znanje o nečijem kažnjivom ponašanju dvije različite stvari, i činjenično i pravno gledano. Iako se zaključak o znanju o nečijem kažnjivom ponašanju može, ovisno o okolnostima, izvesti iz znanja o krivičnim djelima, Žalbeno vijeće konstatuje da Pretresno vijeće nije izvelo takav zaključak. Umjesto toga, njegovo ispitivanje ograničilo se na znanje Nasera Orića o zločinima počinjenim u zatočeničkim objektima, baš kao i sam zaključak Pretresnog vijeća.

Žalbeno vijeće smatra da propust Pretresnog vijeća da donese zaključak o tome da li je Naser Orić znao ili imao razloga da zna da se Atif Krdžić, njegov jedini identifikovani odgovorni podređeni, spremao da izvrši ili je izvršio krivično djelo, predstavlja pravnu pogrešku.

Zaključak

U zaključku, Žalbeno vijeće usvaja prvi i peti žalbeni osnov Nasera Orića u onoj mjeri u kojoj on u tim žalbenim osnovima tvrdi da Pretresno vijeće nije donijelo zaključke o krivičnoj odgovornosti njegovog jedinog identifikovanog podređenog, Atifa Krdžića. Pored toga, Pretresno vijeće nije utvrdilo da li je Naser Orić znao ili imao razloga da zna da će Atif Krdžić počinuti ili je već počinio krivična djela. Bez takvih zaključaka, osude Nasera Orića po članu 7(3) Statuta ne mogu biti valjane. Ove greške stoga obesnažuju odluku Pretresnog vijeća da Nasera Orića proglasi krivim za propust da spriječi navodno kažnjivo ponašanje svog podređenog u vezi sa zločinima počinjenim nad srpskim zatočenicima između decembra 1992. i marta 1993.

Navodna alternativna osnova za osudu Nasera Orića

U odgovoru na žalbu Namera Orića Tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće moglo Orića proglasiti krivim za njegov propust da spriječi stražare u zatočeničkim objektima da počine zločine ili pomognu i podrže zločine drugih. Ono tvrdi da Pretresno vijeće nije smjelo stati s ispitivanjem nakon što je zaključilo da stražari nisu bili pripadnici Vojne policije, nego je trebalo ići i dalje i zaključiti da su oni ipak bili pod efektivnom kontrolom Namera Orića. Žalbena vijeće odbacuje tvrdnju Tužilaštva da je Naser Orić mogao biti proglašen krivim na osnovu odnosa nadređeni-podređeni između njega i neidentifikovanih stražara bez obzira na njihovu pripadnost Vojnoj policiji. Takav odnos ne stavlja se na teret u Optužnici. Stoga Žalbena vijeće takođe odbacuje tvrdnju Tužilaštva da su osude Namera Orića mogu podržavati po alternativnoj osnovi.

Zaključak

U skladu s tim, Žalbena vijeće smatra da na ovom mjestu ne treba dalje razmatrati preostale prigovore Namera Orića na pravne i činjenične nalaze Pretresnog vijeća.

Tužilaštvo je iznijelo više prigovora na zaključke Pretresnog vijeća koji bi, ako se prihvate, mogli dovesti do ukidanja oslobađajuće presude za Namera Orića u nekim aspektima. Prema tome, prije nego što se pozabavi posljedicama svojih zaključaka po žalbu Namera Orića, Žalbena vijeće će prvo razmotriti žalbu Tužilaštva.

Žalba Tužilaštva

Žalba Tužilaštva na početku se sastojala od pet žalbenih osnova. Treći žalbeni osnov (koji se odnosio na pogreške u vezi s bezobzirnim razaranjem Ježestice) kasnije je povučen. Žalbena vijeće primjećuje da su drugi i četvrti žalbeni osnov postali bespredmetni kao posljedica zaključaka Žalbenog vijeća o žalbi Namera Orića. Žalbena vijeće stoga ograničava svoju analizu na preostale žalbene osnove Tužilaštva.

Opseg krivične odgovornosti Namera Orića za krivična djela ubistva i okrutnog postupanja (prvi žalbeni osnov Tužilaštva)

Prvi žalbeni osnov Tužilaštva sastoji se od tri podosnova koji se odnose na opseg krivične odgovornosti Namera Orića za krivična djela ubistva i okrutnog postupanja.

Efektivna kontrola Namera Orića nad Vojnom policijom između 24. septembra i 16. oktobra 1992.

U svom prvom podosnovu Tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće počinilo i pravnu i činjeničnu grešku kad je zaključilo da Naser Orić nije imao efektivnu kontrolu nad Vojnom policijom u prvom periodu, između 24. septembra i 16. oktobra 1992.

Žalbena vijeće smatra da Tužilaštvo nije pokazalo da je Pretresno vijeće pogrešno primijenilo teret dokazivanja ili pogriješilo tako što nije smatralo da je Orićeva *de iure* komanda nad Vojnom policijom između 24. septembra i 16. oktobra 1992. stvorila oborivu pretpostavku da je on imao efektivnu kontrolu nad tom jedinicom. S tim u vezi, Žalbena vijeće priznaje da je njegova dosadašnja jurisprudencija možda sugerisala suprotno, koristeći izraze "pretpostaviti" ili "dokazi *prima facie* o efektivnoj kontroli". Pravo značenje ovih izraza nije uvijek bilo jasno. Iako u nekim sistemima anglosaksonskog prava iz same definicije izraza "dokazi *prima facie*" proizlazi presumpcija o prebacivanju tereta dokazivanja, Žalbena vijeće naglašava da pred ovim Međunarodnim sudom Tužilaštvo i dalje snosi teret dokazivanja van razumne sumnje da je optuženi imao efektivnu kontrolu nad svojim podređenima. Posjedovanje *de iure* ovlasti, bez ičeg drugog, daje samo nešto dokaza o takvoj efektivnoj kontroli. Pred ovim Međunarodnim sudom ne postoji takva presumpcija koja bi išla na štetu optuženog.

Iz razloga objašnjenih u Presudi, Žalbena vijeće dalje zaključuje da Tužilaštvo nije pokazalo da je Pretresno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje kad je zaključilo da

Naser Orić nije imao efektivnu kontrolu nad Vojnom policijom između 24. septembra i 16. oktobra 1992.

Dužnost Nasera Orića da kazni zločine prije nego što je imao efektivnu kontrolu

Tužilaštvo dalje tvrdi da je Pretresno vijeće pogrešno primijenilo pravo kad je zaključilo da se Naser Orić ne može smatrati odgovornim po članu 7(3) Statuta za propust da kazni krivična djela ubistva i okrutnog postupanja počinjena između 24. septembra i 16. oktobra 1992. jer su ona počinjena prije nego što je on preuzeo efektivnu kontrolu nad Vojnom policijom. Tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo kad je primijenilo sada važeće pravo kako ga je definisalo Žalbeno vijeće prema kojem se optuženi ne može optužiti po članu 7(3) Statuta za zločine koje je počinio podređeni prije nego što je optuženi preuzeo komandu nad tim podređenim. Tužilaštvo smatra da postoje uvjerljivi razlozi da Žalbeno vijeće odstupa od tog stava.

Žalbeno vijeće podsjeća da je *ratio decidendi* njegovih odluka obavezujuća za Pretresna vijeća. Pretresno vijeće je, prema tome, ispravno smatralo da je dužno slijediti presedan koji je Žalbeno vijeće uspostavilo u svojoj odluci u predmetu *Hadžihasanović* iz 2003. godine.

Kad je pak riječ o tome da Tužilaštvo osporava *ratio decidendi* odluku Žalbenog vijeća u predmetu *Hadžihasanović*, Žalbeno vijeće konstatuje da je jedini pripadnik Vojne policije kojeg je Pretresno vijeće identifikovalo prije nego što je Naser Orić nad njom preuzeo efektivnu kontrolu bio njezin komandir Mirzet Halilović. Nikada nije zaključeno da je Mirzet Halilović bio Orićev podređeni. Budući da nema nijednog drugog vojnog policajca koji je mogao počinuti neki zločin u pritvorskom objektu prije 27. novembra 1992., čak i ako pretpostavimo da je Orić imao dužnost da kazni, ta se dužnost ni na koga nije odnosila.

Žalbeno vijeće, uz protivno mišljenje suca Liua i suca Schomburga, odbija da se bavi pitanjem *ratio decidendi* iz Odluke Žalbenog vijeća o nadležnosti u predmetu *Hadžihasanović* budući da ona nema nikakvog utjecaja na ishod ovog predmeta.

Ovaj podosnov žalbe optužbe se odbacuje.

Odgovornost Nasera Orića za propust da kazni zločine počinjene između 27. decembra 1992. i 20. marta 1993.

Pretresno vijeće ustanovilo je da Naser Orić nije imao potrebnu *mens rea* da bi se smatrao krivično odgovornim za to što nije kaznio svoje podređene za zločine počinjene u zatočeničkim objektima između decembra 1992. i marta 1993. U posljednjem dijelu svog prvog žalbenog osnova Tužilaštvo tvrdi sljedeće: da je Pretresno vijeće pravilno primijenilo standard "imao razloga da zna", zaključilo bi da je Naser Orić imao razloga da zna da su krivična djela ubistva i okrutnog postupanja izvršena između 27. decembra 1992. i 20. marta 1993. i proglasilo bi ga krivim za propust da kazni.

Žalbeno vijeće primjećuje da odgovornost po članu 7(3) Statuta zahtijeva dokaz o znanju nadređenog ili razlogu da zna za krivično ponašanje svog podređenog, a Tužilaštvo smatra da je Naser Orić imao razloga da zna da su izvršena sama krivična djela ubistva i okrutnog postupanja. Optužba tvrdi da su u ovom slučaju znanje ili razlog da se zna za krivična djela, i znanje ili razlog da se zna za kažnjivo ponašanje podređenog "jedna te ista stvar". Žalbeno vijeće smatra da Tužilaštvo nije potkrijepilo tu svoju tvrdnju i da, prema tome, ne treba dalje razmatrati ovaj podosnov žalbe Tužilaštva.

Zaključak

Prvi osnov žalbe Tužilaštva odbacuje se u cijelosti.

Pitanja od opšte važnosti za sudsku praksu Međunarodnog suda (peti žalbeni osnov Tužilaštva)

Žalbeno vijeće sada prelazi na peti žalbeni osnov Tužilaštva u kojem Tužilaštvo iznosi dvije pravne pogreške koje nemaju utjecaja na osudu ni kaznu Naser Orića, ali su po njezinom mišljenju od opšte važnosti za sudsku praksu ovog Međunarodnog suda.

Tužilaštvo prvo tvrdi da je Pretresno vijeće pogrešno primijenilo pravo kad je napravilo razliku između "opšte" i "konkretne" dužnosti po članu 7(3) Statuta u vezi sa dužnošću sprečavanja zločina, kao i kad je izjavilo da propust nadređenog da sprovede "opšte" preventivne mjere ne može dovesti do krivične odgovornosti. Žalbeno vijeće smatra da ne treba razmatrati meritum ove pogreške budući da je pravo mjerodavno za ovo pitanje nedavno jasno definisano u Žalbenoj presudi u predmetu *Halilović*.

Isto tako, Žalbeno vijeće odbija razmotriti drugu grešku koja se navodi u vezi s uništavanjem civilnih objekata s ciljem da se preduhitri protivnik. Žalbeno vijeće zaključuje da Tužilaštvo nije pokazalo na koji način to pitanje ima opštu važnost za jurisprudenciju Međunarodnog suda i smatra da se ono ne može na odgovarajući način razmatrati *in abstracto* u kontekstu ovog predmeta.

Zaključak

Iz gore navedenih razloga prvi osnov žalbe Tužilaštva u cijelosti se odbacuje. Žalbeno vijeće odbija da razmotri peti osnov žalbe Tužilaštva i smatra da su preostali žalbeni osnovi Tužilaštva bespredmetni kao posljedica diskusije i zaključka Žalbenog vijeća po žalbi Naser Orića.

Žalbeno vijeće sada prelazi na implikacije svojih zaključaka.

Implikacije zaključaka Žalbenog vijeća

Žalbeno vijeće zaključilo je da Pretresno vijeće nije ustanovilo da li su ispunjena dva pravna elementa potrebna da se Naser Orić smatra krivično odgovornim po članu 7(3) Statuta. A ipak je cjelokupna osuđujuća presuda Naseru Oriću počivala na tom vidu odgovornosti.

Žalbeno vijeće konstatuje da nijedna od strana ne poziva na ponavljanje postupka. Štaviše, Tužilaštvo nije bilo u stanju da ukaže ni na jedan dokaz, dodatni ili već u prvostepenom spisu, koji ide u prilog njegovim tvrdnjama da podređeni Naseru Oriću snose krivičnu odgovornost i da je on znao ili imao razloga da zna da su oni pomagali i podržavali zločine nad zatočenim Srbima. Žalbeno vijeće stoga smatra da u okolnostima ovog konkretnog predmeta vraćanje predmeta na ponavljanje postupka ne bi imalo nikakvu svrhu.

U svjetlu svega ovoga, Žalbeno vijeće smatra da prikladno može biti samo ukidanje osuđujuće presude Naseru Oriću po članu 7(3) Statuta.

Zaključne primjedbe

Prije nego što se okrene Dispozitivu, Žalbeno vijeće želi naglasiti da ono, kao ni Pretresno vijeće, ne dovodi ni u kakvu sumnju da su nad Srbima zatočenim u Srebrenici, u srebreničkoj policijskoj stanici i Zgradi između septembra 1992. i marta 1993. počinjeni teški zločini. Isto tako, ni Tužilaštvo nije osporilo da su nad srpskim zatočenicima počinjeni zločini. Međutim, dokaz da su se zločini dogodili nije dovoljan da bi se neka osoba mogla proglasiti krivom za te zločine. Krivični postupak zahtijeva dokaz van razumne sumnje da je optuženi individualno odgovoran za zločine prije nego što se može proglasiti krivim. Kad se optuženi tereti za komandnu odgovornost po članu 7(3) Statuta, kao što je ovdje slučaj, Tužilaštvo mora između ostalog dokazati da njegovi podređeni snose krivičnu odgovornost i

da je on znao ili imao razloga da zna za njihovo kažnjivo ponašanje. Pretresno vijeće nije donijelo nikakve zaključke ni o jednom od ova dva fundamentalna elementa. Kad je u žalbenom postupku upitano da li ima dokaza u prilog ova dva elementa, Tužilaštvo nije ukazalo ni na kakve dokaze na temelju koji bi se mogla održati osuđujuća presuda Naseru Oriću za zločine nad srpskim zatočenicima. Zato je Žalbeno vijeće odlučilo kako stoji u Dispozitivu.

Dispozitiv

Iz gorenavedenih razloga ŽALBENO VIJEĆE,

NA OSNOVU člana 25 Statuta i pravila 117 i 118 Pravilnika,

RAZMOTRIVŠI pismene podneske strana i argumente iznesene na raspravi 1. i 2. aprila 2008.,

NA JAVNOJ SJEDNICI

PRIHVATA djelomično žalbene osnove Naser Orića 1(E)(1), 1(F)(2) i 5,

ODBACUJE prvi žalbeni osnov optužbe u cijelosti,

ODBIJA da razmatra sve druge žalbene osnove koje su iznijele strane u postupku,

UKIDA osuđujuću presudu Naseru Oriću po članu 7(3) Statuta za propust u vršenju dužnosti nadređenog da preduzme potrebne i razumne mjere kako bi spriječio počinjenje ubistva (tačka 1) i okrutnog postupanja (tačka 2) od 27. decembra 1992. do 20. marta 1993. i,

PROGLAŠAVA da Naser Orić nije kriv po tim tačkama.

Sudac Mohamed Shahabuddeen prilaže izjavu.

Sudac Liu Daqun prilaže djelomično protivno mišljenje i izjavu.

Sudac Wolfgang Schomburg prilaže izdvojeno i djelomično protivno mišljenje.